

РЕШЕНИЕ

№ 6059

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6163** по описа за **2023** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от А. С. Д. срещу Решение № 1676/ 10.04.2023 г. по НАХД № 5171/2022г. по описа на СРС, 10 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № СОА20-РД11-2949 от 13.10.2020г., издадено от Заместник кмета на Столична община, направление "Транспорт и градска мобилност", с което на основание чл. 22, ал. 5 и ал. 6 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/, чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и чл. 178д от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на А. С. Д. е наложена "глоба" в размер на 200 лева за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. В жалбата касаторът излага, че решението е незаконосъобразно, като постановено при нарушаване на материалния закон и процесуалните правила. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът лично поддържа жалбата на сочените в нея основания. Ответникът - Заместник кмета на Столична община, направление "Транспорт и градска мобилност", чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и

възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 04.09.2020г. А. С. Д. паркирал лек автомобил марка "Субару" модел "Ф." на цвят светлосив металик с рег. [рег.номер на МПС], негова лична собственост, в [населено място] на [улица] към [улица]. Мястото е било предназначено за паркиране на хора с трайни увреждания, като били налице синя пътна маркировка и пътни знаци Д 21 ("Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания") и В 28 ("Забранено е паркирането"), както и три допълнителни табели Т 17 с текст – че паркирането на хора с трайни увреждания се отнася за 1 място, че е разрешено паркиране на хора с трайни увреждания до 4 часа и че нарушителите се отстраняват принудително.

Около 09:28 часа на 04.09.2020 г. контролър с № 11 към "Център за градска мобилност" ЕАД забелязал паркирания на специално обозначеното място автомобил и попълнил талон № А 0801306 за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания до 4 (четири) часа. Екземпляр от този талон бил оставен на предния прозорец на автомобила под чистачката, а дубликат останал при контролъора. В талона било посочено, че лекият автомобил с рег. [рег.номер на МПС] има право на преференциално паркиране до 13: 28 часа, който час бил посочен като час за репатриране на автомобила. В 14:30 часа на 04.09.2020г., осъществявайки контрол над синята зона в режим на почасова платено паркиране, свидетелят Н. Н. констатирала, че лек автомобил "Субару" модел "Ф." с рег. [рег.номер на МПС] продължава да е паркиран в [населено място], [улица] продължение на повече от четири часа, считано от 09:28 часа. Поради това Н. подала сигнал за репатриране на автомобила и изготвила декларация за случая. На място се явил свидетелят Р. А., който направил снимки на автомобила на мястото, където е паркиран и разпоредил принудителното му преместване на т. нар. "наказателен паркинг".

В 18: 16 часа на 04.09.2020г. жалбоподателят се явил на т. нар. "наказателен паркинг" и платил сума в размер на 66 лева за принудителното преместване на автомобила му и за престоя на МПС на паркинга. Именно тогава свидетелят К. М. на длъжност "командир на отделение" в Сектор "Общинска полиция", Отдел "Охранителна полиция" при СДВР, в присъствието на двама свидетели, присъствали при съставяне на Акта – К. Я. и Е. В., съставил срещу А. С. Д. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 315376 от 04.09.2020 г. за това, че около 16:50 часа на 04.09.2020 г. в [населено място], на [улица] към [улица] е паркирал лек автомобил "Субару" модел "Ф." с рег. [рег.номер на МПС] /лична собственост/ на място, определено за хора с трайни увреждания при наличие на пътни знаци Д21, В28 и табела Т17, като картата за паркиране на хора с трайни увреждания се използва в отсъствие на правоимащото лице – нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. Актът е връчен срещу подпис на Д. на 04.09.2020 г., като лицето е посочило, че има възражения.

Въз основа на горепосочения АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в него срещу Д. е издадено обжалваното наказателно постановление № СОА20-РД11-2949 от 13.10.2020 г., с което Заместник кметът на Столична община, направление "Транспорт и градска мобилност", на основание чл. 22, ал. 5 и ал. 6 от ЗМСМА, чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и чл. 178д от ЗДвП му е наложил административно наказание "глоба" в размер на 200 лева за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. Наказателното постановление е връчено на Д. срещу подпис на 04.04.2022г., след което е било обжалвано с жалба, подадена в Столична община на 07.04.2022 г.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел, че в административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на производствените правила. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, същото не съставлява маловажно нарушение по смисъла на чл.28 от ЗАНН, а наложеното наказание „глоба“ в размер на 200 лева, е в абсолютния размер, поради което не съществува възможност за тяхното намаляване. При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, обсъдил е в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН. Настоящият касационен състав счита, че направените оплаквания в касационната жалба са неоснователни и повтарят тези, посочени във въззивната жалба. Правилен е изводът на СРС, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила.

Решаващият състав, на базата на събраните в производството по делото доказателства, е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, въз основа на които е изградил правилни и обосновани правни изводи, а именно за осъществен от А. С. Д. състав на административно нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП.

Според чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП паркирането е забранено на места, определени за хора с трайни увреждания. Съгласно чл. 22 от Наредба № 4 от 2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хора с увреждания (отм., но в сила към датата на деянието – 04.09.2020 г.) местата за паркиране на автомобили на хора с увреждания се обозначават с пътен знак Д 21 "Инвалид" в съответствие с Наредба № 18 от 2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и с пътна маркировка с международния символ за достъпност. Според действащата в момента норма на чл. 25 от Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията - местата за паркиране на автомобили на хора с увреждания се обозначават с пътен знак Д 21 "Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания" в съответствие с Наредба № 18 от 2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и с пътна маркировка върху цялата площ на мястото за паркиране, изпълнена като син фон с изображение в средата на международния символ за достъпност в бял цвят. Според двете цитирани по-горе норми, мястото за паркиране на автомобили на хора с увреждания следва да е обозначено не само с пътен знак Д 21, но и с пътна маркировка. Използван е съюзът "и", което означава кумулативно изискване и за пътен знак, и за пътна маркировка. В същия смисъл е и нормата на чл. 88, вр. чл. 85 от Наредбата за организация на

движението на територията на Столична община. Същевременно според чл. 61, ал. 1, изр. 1 от Правилника за прилагане на Закона за движение по пътищата (ППЗДвП) допълнителните табели Т 17 се поставят заедно с други пътни знаци за указване време на действие, разстояние до началото на зоната на действие, дължина на зоната на действие, категории участници в движението и др. В конкретния случай на процесното място се доказва, че е имало и синя пътна маркировка, и пътни знаци Д 21 ("Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания"), В 28 ("Забранено е паркирането"), и допълнителни табели Т 17, една от които указваща, че е разрешено паркирането на хора с трайни увреждания на въпросното паркоместо за срок до 4 часа.

Събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин, че на 04.09.2020г. А. С. Д. е паркирал лек автомобил марка "Субару" модел "Ф." с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място] на [улица] към [улица]– на място, където са поставени пътни знаци Д 21 ("Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания") и В 28 ("Забранено е паркирането"), както и 3 броя допълнителни табели Т17 ("Табела с текст" – за обозначаване броя на местата за паркиране, времевите ограничения на паркирането и пояснения относно принудителното отстраняване на неправомерно спрелите превозни средства). Установи се, че лекият автомобил е бил паркиран на 04.09.2020 г. в [населено място], [улица] за повече от четири часа, а намиращата се в колата карта за паркиране на хора с трайни увреждания е позволявала ползване на мястото за паркиране, обозначено за хора с трайни увреждания, за срок до 4 часа – предвид една от поставените на място табели Т17. С изтичане на 4-часовия период, в който автомобилът е бил паркиран на процесното паркоместо, нарушението по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП е довършено.

Съдът споделя извода на СРС, че нарушението не е маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като деянието не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност от другите нарушения от съответния вид. Същото е формално, като настъпването на вреди не е елемент от състава му, поради което и само липсата на такива не може да обоснове приложението на чл.28 ЗАНН. Наложено наказание глоба е в абсолютен размер, предвиден в санкционната разпоредба на чл.178д от ЗДвП.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на разноски и на основание чл. 63д, ал.4 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ касаторът следва да бъде осъден да заплати на СО юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1676/ 10.04.2023 г. по НАХД № 5171/2022г. по описа на СРС, 10 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № СОА20-РД11-2949 от 13.10.2020г., издадено от Заместник кмета на Столична община,

направление "Транспорт и градска мобилност".

ОСЪЖДА А. С. Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] да заплати на Столична община съдебни разноси по делото в размер на 100 /сто / лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.